

UVALARININ KIYMETİNİ BİLMEYENLER İÇİN

Ünlü bir ressam, hayatının en başarılı resmini yapmak istiyordu. Öyle bir resim olmalı ki ölümünden sonra da hep anılsın. O resim sayesinde ölümsüzlüğe kavuşsun, bu resim yıllar geçse de kendisini hatırlatsın.

Fakat yapacağı resmin konusu ne olacaktı? Bir göl manzarası veya bir dağ başı mı? Resmin konusu hakkında karar verip bir türlü resmin başına oturamıyordu.

Bir gün aradığını bulmak üzere dalgın dalgın giderken yolda saç başı ağarmış, güngörmüş bir ihtiyara rastlar:

— Amcacığım, ben ünlü bir ressamım. Dünyanın en güzel şeyinin resmini yapmak istiyorum. Ancak ne yapacağımı bilmiyorum. Bana nasıl yardım edebilirsin? Bu konuda senin fikrini almak istiyorum, der.

Yaşlı adam, şöyle bir ressama bakıp:

— Aradığını, inançla ibadet edilen bir mabette bulabilirsin evlat, der.

Ressam, kafasında bir şey canlandıramaz ve yoluna devam eder.

Bu defa önüne bir nikâh salonu çıkar. Bu salondan beyaz gelinlikler içinde bir gelinle siyah elbiseler içinde bir damadın çıktığını görür. Gelinle damadı, kol kola ilerleyip arabaya binmek üzere iken durdurur ve geline:

— Dünyanın en güzel şeyi nedir? diye sorar.

Gelin:

— Aşk, der. Devamla:

— Aşk, fakirliği zenginliğe, gözyaşlarını gülümsemeye dönüştürür. Azı çok eder. Onsuz güzellik olmaz, der.

Ünlü ressam, duyduğu iki açıklamayı da düşünerek yoluna devam ederken bu defa karşısına yorgun argın bir asker çıkar ve aynı soruyu ona sorar.

Yüzünde yaşadığı ve gördüğü acıların derin izlerini taşıyan asker fazla düşünmeden:

— Dünyanın en güzel şeyi barıştır. En çirkin şeyi de savaştır. Barışın ve huzurun bulunduğu yerde mutlaka en güzel şeyi de bulursun, der.

Sorularına aldığı cevaplar ressamı rahatlatacağı yerde, daha da kederlendirir, kafasını karıştırır. “İnanç, Aşk, Barış, Huzur.” Bunları kâğıda nasıl döker, nasıl anlatabilirdi.?

Aradığını bulamamanın verdiği umutsuzluk ve kararsızlık içinde evine döner. Evinin kapısını çalar, “babacığım” diyerek kapıyı açıp bacaklarına sarılan çocuğunun gözünde inancı, “Hoş geldin” diyerek boynuna sarılan hanımının gözlerinde aşkı, koltuğa oturup sıcacık çayı yudumladığında da huzuru bulur. Ünlü ressam dünyanın en güzel mutluluğunu ve huzurunu uzaklarda ararken kendi evinde bulmanın sevincini ve şaşkınlığını yaşar. Daha önceleri farkında bile olamadığı mutluluğun ve huzurun resmini yapmak için tuvalin başına geçer. Hiç zaman kaybetmeden resmi yapmaya başlar ve en kısa zamanda tamamlar.

Ünlü ressamın yaptığı bu resmin adı “Yuvam” olur.

Şair diyor ki:

“Ol mahiler ki derya içindedir, deryayı bilmezler.”

Balıklar, deniz içinde iken denizin kıymetini bilmedikleri gibi mutlu yuvası olan, akşam evine geldiğinde “Babacığım” diye bacaklarına sarılan çocuğunun, sevgi ve şefkat dolu eşinin verdiği huzuru ve mutluluğu terk edip yanlış yollara saparak yuvasını yıkan insanların ikinci, üçüncü evliliklerinde ise ilk evliliklerinde yakaladıkları mutluluğu yaşadıkları. Pek nadirdir. Çoğunda “Keşke ilk evliliğimi bozmasaydım!” diye pişman olanları duymuşuzdur. Bu monuda yaşanan istisnalar genel kaideyi bozmaz.

Mutluluk ve huzur, ne beş yıldızlı otellerde ne de gayri meşru hayatlarda bulunabilir. Huzur ve mutluluk, sıcak aile yuvalarında yakalanacak ve yaşanacak bir değerdir. Sağlıklı, başarılı, mantıklı, duyarlı, dengeli ve sorumluluk sahibi çocuklar da ancak bu yuvalarda yetiştirilir. Seminer için gittiğim cezaevlerinde Gençlik Cezaevi koşullarını dolduran gençlerin büyük bir kısmı parçalanmış aile çocuklarından ibarettir.

Yunus:

Ver canını Hak yoluna, can vermeyince canan bulunmaz, der.

Aile, sevgi üzerine kurulur. Sadece cinselliği öne çıkaran evlilikler ayakta kalmaz. Kaldı ki cinselliğin de bir miadı vardır. Ama sevginin miadı yoktur. Sevmek, bütün canlıların ortak sevinci, onları hayata bağlayan zincirin en güçlü halkasıdır.

İnsanın doğumu ile sevgi de başlar. Bir ana, günah mahsulü çocuğunu bile şefkatle bağrına basar; çünkü sevgidendir. Yiğit derdine rağmen kadını kucaklar; çünkü sevgidendir. Cemiyetin taşıdığı adama kadını bağrını açar; çünkü sevgidendir. Asker, erkekçe vurulunca düşer, parmaklarını toprağa geçirir; çünkü sevgidendir. Zamanın ak pak kıldığı saçlara rağmen yaşlıların ruhlarının diri ve birbirlerine dayanak olması sevgidendir.

Sevmek, aşkın değerine saygı duymakla olur. Saygısız sevginin yaşaması mümkün değildir. Hürmet, muhabbetin gıdasıdır. Eşitlik diye, cinsiyet özgürlüğü diye, çirkinleşen kadınların kaybettiği güzellikler için yüreğimiz ne kadar yansa yeridir. Sevginin olmadığı, saygının kalmadığı yerde güven kalır mı? Kadının talihsizi, kaybettiği sevginin güzelliğini ve gücünü kanun maddelerinde aramak zorunda kalanıdır.

Sevginin yaşı yoktur. Aşk, uyanık gönülleri aydınlatan muhabbet meltemidir. Gençlik, aşkın goncalandığı; orta yaş, sevginin idrakine varıldığı bereketli zaman dilimleridir. Yaşlılıkta ebedî yolculuğa hazırlanışı aşk-ı ilahi kolaylaştırır.

Çocuklarını sevgiden nasipsiz bırakan, sevginin güzelliklerini ana kucağında tattıramayan bir toplum ne kadar bedbahttır. İşte Alman aile yapısı bugün bu bedbahtlığı yaşamaktadır.

Almanya’da iken Alman anne ile Türk babanın evliliğinden olma on yedi yaşında R. adlı bir delikanlı ile tanışmışım.

Bu delikanlının babası, bir suçtan dolayı hapse girmiş. Annesi, kocasını beklemeye niyetli değildir. Delikanlının annesi daha sonra Alman bir polisle birlikte yaşamaya başlar. On yedi yaşındaki bu delikanlı, babasının ve Almanya’daki Türk akrabalarının da etkisiyle kısmen de olsa Türk geleneklerine göre yetiştirilmiştir.

Annesinin sevgilisi Alman, tam olarak üvey baba da sayılmaz; çünkü annesinin nikâhı hâlâ babasının üzerindedir. Annesinin sevgilisinin evdeki yaşantısı, Türk örf ve adetlerine hiç de uygun değildir. Evde çıplak olarak dolaşması, annesine hayâ dışı davranışlarda bulunması delikanlının onuruna dokunur ve

annesinin polis olan sevgilisine müdahale eder. Ama polis, güçlü kuvvetlidir. Delikanlıyı annesinin gözü önünde döver. Delikanlı, adata meydan dayağı yerken annesinin kılı kıpırdamaz. Bu olaydan sonra delikanlı Darmstadt Emir Sultan Camisine sığınmak zorunda kalır.

İşte Alman annenin çocuğuna olan sevgisi, merhameti ve kocasına olan bağlılığı!

Ama bizde böyle mi? Ana memesinden çocuğa yalnız ihtiyacı olan gıda akmaz. Aynı zamanda ananın iman ve ahlâkî güzellikleri de intikal eder. Çocuğuna abdestsiz süt vermeyen ananın hürmete layık iffetini, Cennet'i onun ayağının altına koyarak mükâfatlandırarak mukaddes emrin hikmetini ancak bu sırları çözerek anlayabiliriz. Dikkat edin bu gün nelerden şikâyet ediyorsak mutlaka temelinde sevgi eksikliği vardır. Sevgi birleştiricidir, bütünleştiricidir. Bunların haricinde sadece cinsellik ise maymun tabiatlılıktır.

Kim ne derse desin geleneksel Türk aile yapısının oluşturduğu yuvalar sevgi, huzur ve güvenlik temellidir. Dün olduğu gibi bu gün de yuvamızı güçlü kılacak sır : sevgi , saygı huzur ve güven esasına dayalıdır. Batı diye özendiğimiz Avrupa ve Amerika bizde olana hayrandır. Maalesef bizim bazı kendini bilmezler de onlarda olana hayrandır. Bu tür kişilerin gömlek değiştirir gibi karı- koca değiştirmeleri, gençlerimize " YILDIZ" diye takdim edilmesi ayrı bir garabettir. Ne kadar hazin değil mi?

www.kadirkeskin.net